

Albert Coppens

Geboren op 17-03-1916 te Denderhoutem

Overleden op 13-02-2002 te Denderhoutem

Bekijk meer bidprentjes op www.indeken.be

In onze herinnering zal verder leven

De Heer Albert COPPENS

Echtgenoot van Mevrouw Jos Houtman

Va van Myriam, Tuur, Leen, Luc, Walter, Ingrid, Bernadette en Lieven

Beireken voor Benedikt, Sofie en Kristof, Pieter en Kristien,
Jan, Andries en Michèle, Jos, Bert, Tom, Raf en Lien, Stefaan,
Brecht, Stijn, Elleke, Jasmina, Ischa

Hij werd geboren te Denderhoutem op 17 maart 1916
en is er vredig overleden in familiekring op 13 februari 2002,
gesterkt door het sacrament van de zieken.

Vaken, Beireken,

Je was een werker,
een lacher,
een helper,
een durver,
een genietter,

Je had geluk in je leven ... ,
Door je eerste hersenbloeding, 10 jaar geleden, stortte je wereld ineen en
was je triest, ... heel triest. Wij haalden je na enkele dagen weer thuis,
verlamd in je bed. We plaatsten je bed voor het raam van je tuin. Jij vocht,

wij vochten samen en je kon weer zitten, weer stappen en zelfs weer
fietsen. Je ging even in de tuin zitten, maar het was er te stil voor jou. We
maakten voor jou een plaatsje aan de voordeur met een bank, voor je
gezelschap en ... het lukte. Het werd er zo gezellig. De bank zat steeds vol
met familie, burens en vrienden. Onze kinderen kwamen bij jou ontspannen
en als de ijsman kwam, wisten ze dat het bij Beireken goed was.

Je belletje werd steeds uit alle richtingen beantwoord, zelfs de burens-
kinderen kwamen aangelopen. Op het terrasje werd er veel gebabbeld en
koffie gedronken. Er werden kranten gelezen, flessen wijn geopend,
snoepen gedeeld, ijsjes gegeten, ... want er moest steeds zoveel gevierd
worden. Je hield van eenvoudig feesten. Het huis was te herkennen door
jou. Vele obstakels volgden mekaar op, maar ze werden steeds gevolgd
door een onnoemelijke moed en kracht. Alles werd zo moeilijk, maar wij
sloegen er ons door. Het werd stiller op het terrasje, stiller in huis, veel
vrienden, familie en burens gingen je voor. Maar jij bleef vechten, je wist dat
je zo belangrijk was voor ons ma. Jij moest nog blijven en wij dachten dat
jij altijd zou blijven. Je bewaarde je glimlach tot het laatste moment.

Vake, Beireke, jij leerde ons dat je met heel veel moed en wilskracht zoveel
kan overwinnen in het leven. En wij zijn blij dat jouw huis, je thuis mocht
blijven.

Bedankt ... het was een fijne tijd.

Je kinderen, kleinkinderen en achterkleinkind

